

תרבות ואמנות

בעריכת גיורא מנור

יוצרים צעירים בסדנה בבאר-שבע

מלים
של מחול

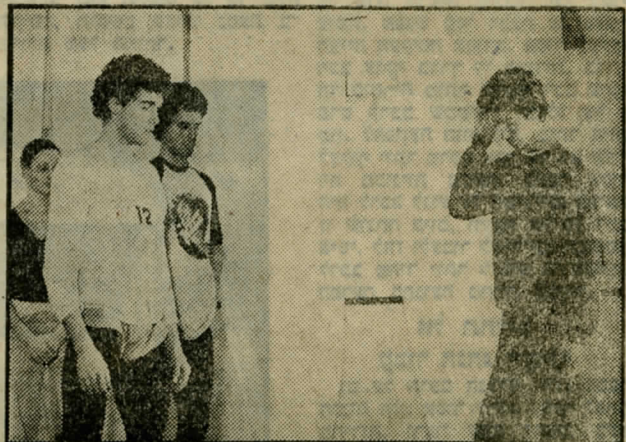
מאת גיורא מנור

שתיים מנוף שש היצירות החדשות, שהוצגו בשבוע שעבר במסגרת הסדנה לעידוד היצירה המקורית, שעורכת להקת בת-שבע זו השנה השנייה ברציפות, היו קרוצות מהחומר התנועתי בעל הביטוי האישי, וראויות בהחלט להיכלל בתוכניותיה הרגילות של הלהקה. זהו אחוז הצלחה לא מבוטל כאשר מדובר במסגרת נסיונית.

שנטלה מכל תבא ליד מרעיונותיהם של אחריים... החרקים וחיות הים של הדה היו משעשעים, אבל המחול לא התפתח לכדי צורה ברורה. כבר ראינו מעבודותיה יצירות הרבה יותר טובות מזו.

גם ויקטוריה גרין, שאף היא, כ-חדה אורן, עברה הרבה עם אולפן געתון, יודעת היטב איך לבנות מחול ואיך להניע את רקדניה על הבימה, אולם ב"הנוכרי" שלה, שבוצע במסגרת הסדנה, הרעיון נדוש למדי - חזר לעומת החברה - וגם הביטוי הצורני לבעיה זו, המעגל והתהלוכה לעומת הפרט, אין בו חידוש כלשהו. בהשוואה לעבודותיו הקודמות של יוסי תמים, שהוא גם רקדן מצויין, "התהוות" שלו אינה יצירה מרשימה, אבל זו דרכה של סדנה נסיונית, שמותר בהחלט להראות בה גם עבודות שלא עלו יפה. מכל מקום, עבודתו של יוסי תמים מעידה על כשרון, וזה, בסופו של דבר, העיקר. לצערי, אי אפשר לומר זאת על "בין שני עולמות" של טובה קלוג. ליומננות שעבודתה לא היה כל כיוון.

המסגרת הביתית המקצוענית, ה-תאורה המצויינת של תלמידיו של בנציון מוניץ מאוניברסיטת תל-אביב, והתוכניה היפה שהוכנה במיור חד הוסיפו מימד נאה לאירוע, שיש להתברך בו. אבל מדוע מלאה ה-תוכניה שיגאות כתיב ודפוס? זה אינו מכובד.

יוסי תמים ורקדנים בשעת חזרה

המשמיע בליווי עוד שירים של מחבר לבנוני (מרסל חיליפא). הזמר מגיע אל הבימה דרך אולם הצופים, וגם הרקדנים יורדים מהבימה אל האולם ברגע מסויים. הבימה ריקה לחלוטין, מה שמוסיף תחושה של ריאליות. שני היוצרים המבצעים חזרו לא מכבר מהשתלמות בארה"ב, וניכר בעבודתם שלמדו הרבה, אבל לא התבלבלו ממה שראו עיניהם. את זאת אי אפשר לומר על הדה אורן, כוריאוגרפית מוכרת ובעלת ניסיון, שיצירתה, "קולות ממועמקי הים" יש בה ציטוטים רבים, שמקורם ניכר היטב לעין. אין כל רע ב"גניבה" מלהקת פילובולוס, אלווין ניקולאס, וזבה כהן ויוצרים אחרים, אם החומר עובר דרך פרויזמה אישית של העורב הלקחן (מארתה גראהם העידה לא אחת על עצמה,

הטובה בעבודות, לדעתי, היא זו של הרקדנית הצעירה אליס דורי-כהן, "הקץ לתום", המבוססת על ספרו של גולדינג, "בעל ובוב", המתאר חברה של ילדים שנקלעים לארץ פראית ומשירים מעליהם זו אחר זו את קליפות המרבות וההיגור שקיבלו. הכוריאוגרפית לא יעסקה למעשה בתהליך של חזרה אל קמאיות פרי-אית, אלא נטלה חבורה של צעירים יצירה עימם מחול קופצני, קופי, שמבצעת בו האלימות מאחורי ה-חזית החייכנית, המשחקית של הוויי-תם. המוסיקה המקורית של שוש ריוזמן יצרה את האווירה המתאימה. יצירה שיש בה ייחוד היא הדואט של אמיר קולבן ועופרה דודאי, שהם עצמם מבצעים ביכולת רבה ורגש כן. שני היוצרים הצעירים הזמינו אל הבימה זמר ערבי (אחמד מסרי)